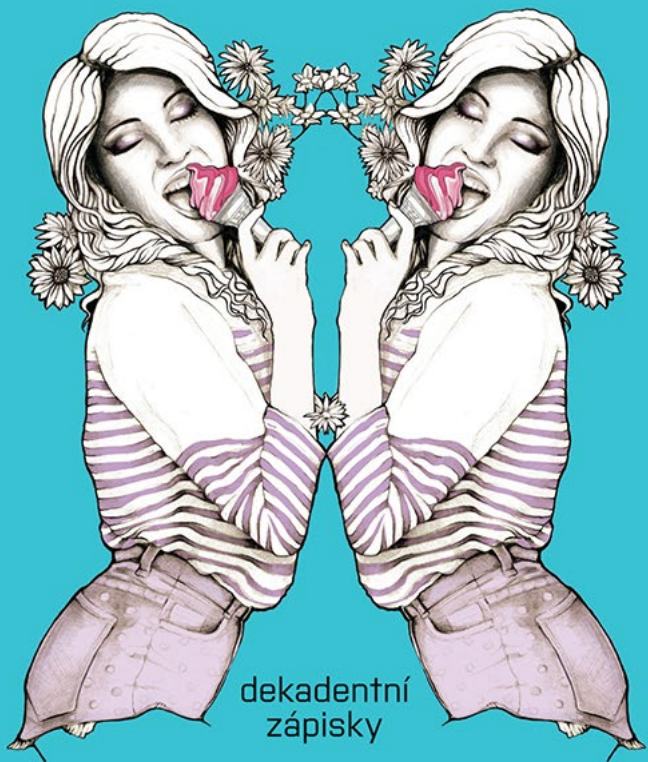

ZMRZLINA

s příchutí záměru

dekadentní
zápisky

OLGA PATH ŠTIPLOVÁ

motto

Zmrzliná s příchutí záměru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Olga Path Štiplová
Zmrzlina s příchutí záměru – e-kniha
Copyright © Motto, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ZMRZLINA

s příchutí záměru

dekadentní
zápisky

OLGA PATH ŠTIPLOVÁ

Praha 2016

Věnováno Tobě, tati.
Ctirad Štipl (1943–2016)

© Olga Path Štiplová, 2016
Illustrations © Kateřina Slunečková, 2016

ISBN 978-80-267-0606-9

**Každý konzumujeme zmrzlinu
s příchutí záměru.
Každý jsme něčí zmrzlina s příchutí záměru.
Každý vyrábíme svou vlastní zmrzlinu
s příchutí záměru.
Zmrzlina s příchutí záměru je život sám.**

Jakákoliv podobnost postav v knize s reálnými osobami
je čistě náhodná. Kdo se v tom pozná, ten se v tom pozná.

ROK 2009

18. KVĚTNA 2009

Včera jsem si pohladila hřbet ropuchy na Kampě. Držela, ani se nepohnula. Asi byla zvyklá na lidi. Lidi, kteří jsou na dotyky zvyklí, taky drží, ani se nepohnou. Lidi, kterých se nikdo moc nedotýká a byla jim do žil vstříkována nepřízeň, je těžší si osahat a bývá s nimi velká potíže, ale často mohou vydat nečekané poklady. Šla jsem se pak projít směrem, jak je ulice u Lužického semináře, s takovými těmi nízkými měšťanskými domky, a na zápraží jednoho z nich stála stará paní, která měla šedivé vlasy v drdůlku a světlounce modré oči, jak to mají lidi, kteří už mají za sebou hodně let, a tvářila se, jako by někoho vyhlížela, a když jsem byla skoro až u ní, tak to vypadalo, že vyhlíží přímo mě, zastavila mě a zničehonic mi řekla, ať jdu dovnitř. Chytla mě pevně za paži, tak jsem šla a její příbytek byla malinkatá cimra plná knížek s úzkou postelí, umyvadýlkem a nevelkým okýnkem, skrz které se dalo zblízka vidět na Karlův most, který byl se svými jednotlivými kamennými kvádry, poskládanými do oblouku, tak blízko, že se zdál ještě majestátnější, než když se na něj díváte z dálky, a ta paní říkala, že její dědeček byl původem Francouz, který se během bitvy u Slavkova zamiloval do nějaké Češky a už zde zůstal a ona se jmenuje Maršálová po jeho vojenské hodnosti. Je možné, že jednou budu působit taky tak archaicky?

20. KVĚTNA 2009

V Praze žiju rok a půl. Obývám teď jeden pronajatý, maličký, útulný, ostře žlutě vymalovaný pokojík o rozloze

6 metrů čtverečních, ve kterém se nachází dřevěné patro na spaní, textilní teploměr s jelenem a malá komora s několika policemi a romantickými pomněnkovými tapetami. Pokojík se nachází v pátém patře prvorepublikového letenského činžáku bez výtahu. Celý dům je v neděli prosycen vůní aviváže, saponátu na podlahu a smažených řízků a během pracovního týdne, hlavně po ránu, smaženými vajíčky. V bytě se mnou žije ještě paní bytná, asi šedesátiletá pohledná dáma s vizáží někdejší Jany Brejchové, se svým synem, o něco málo starším než já. Přijali mě jako svého asi stodesátého podnájemníka, protože onen ostře žlutý pokojíček prý pronajímají už od roku 1982 a jednou z oblíbených historek mé paní domácí, když se trochu napije, je to, že tam u ní kdysi půl roku žil i jakýsi Adam, údajný zakladatel společnosti Google. Byt je to jinak poměrně dobrodružný. Nikdy nevím, koho ráno potkám za květovaným závěsem v naší společné kuchyňce, respektive kdo se mi bude vyhýbat pohledem při dělání kafe. Bydlím tu od března a ve společných prostorech našeho bytu trávím jen to nejnutnější množství času. Realizuji se hlavně mezi „svými“ čtyřmi ostře žlutými stěnami. Hodně si čtu nebo sedím u líčícího stolku a vymýšlím si různé vzhledové proměny, jak bych třeba v budoucnu mohla vypadat. Upínání se k budoucnosti je vůbec moje velmi oblíbená činnost. Většinu času čekám, kdy jako přijde ten život, když jsem teď prý v tom jeho rozpuku.

22. KVĚTNA 2009

No a jinak taky chodím do práce. Pracuju v jedné zpravodajské televizi jako asistentka. V praxi to znamená, že zalívám kytky, vařím lidem kafe, snažím se být příjemná a denně si čtu bulvární tisk, kterým tam téměř všichni seriózní redaktoři a reportéři opovrhují, takže každý

den leží u recepcce několik nedotknutých výtisků, což je fajn. A taky plním úlohu zповědnice pro lidi, kteří chodí kolem mého stolu. Je mi 23 let a mám jeden velký sen: šetřím si ze svého asistentského platu na výměnu tmavých plomb za bílé.

25. KVĚTNA 2009

Jsem pěkně nasraná, protože mi spolubydlící sežral z ledničky máslo.

5. ČERVNA 2009

Dostala jsem se opět do situace, kdy si v Praze musím najít co nejdříve nějaký normální podnájem. Moje bohémská paní domácí a její ještě bohemštější syn, se kterýma žiju, na sebe denně řvou a hádají se, kdo z nich dvou je větší ožralec. Zatím je to nerozhodně. Sama nedokážu rozsoudit, kdo víc triumfuje, a to jsem se svými preventivně zamknutými dveřmi do pronajaté, ostře žluté místnůstky, mezi nimi přesně na půl cesty. Veškerý můj movitý majetek je malý stolek, u něho židle, jeden štendr s oblečením, u jehož několika kusů bylo hlavním kritériem to, že se do něj coby obtloustlá dívka vůbec vlezu, a pak taky jedna napěchovaná knihovnička, lampička a kazeťák. A něco levných líčidel. Nemám ani notebook, takže tohle všechno píšu na papír. Ovšem tužka, sešit a magneták mají taky něco do sebe. Aspoň se můžu těšit na vyšší životní standard, který třeba časem taky někdy přijde. I když nevím jak.

12. ČERVNA 2009

Podala jsem si inzerát, že hledám pronájem pokoje, ale tradičně mi přišlo několik typických pražských odpovědí – od děsivé autoritativní „dirigenty“ Stáni, která notoricky a neúspěšně hledá už několik měsíců spolubydlící vhodnou

k sekýrování, a která si nepamatuje, že už jsme se jednou při mém hledání podnájmu bohužel potkaly, dále od úchyla Jaromíra, který nabízí podnájem zdarma výměnou za to, že bude moci dělat své podnájemnici otroka, potom od nelitostné party „strašně fajn vysokoškolaček“, které „nechtějí život jen přežít, ale zároveň si ho užít“, a na závěr klasika – malý, krásný, útulně zařízený bývalý pokojík pro služku v centru Prahy za skvělou cenu, nacházející se v zamřížovaném přízemí s bezútešným výhledem na dvorek do popelnic. Asi to ještě nějakou dobu v divokém tandemu s paní domácí a jejím synem vydržím, protože po výpisu odpovědí teď opravdu nemám na dostaveníčka s potenciálními pronajímateli nervy.

13. ČERVNA 2009

A dneska mi ještě přišlo tohle:

Vážená slečno!

Reaguji naprosto nezávazně na Váš inzerát. Pronajmu větší zařízený pokoj + malý, dětský. Moderní vila. Podlahové topení, moderní koupelna. Přímý vstup na 3 (slovy tři!) velké, různé terasy. Velká zahrada. Vstup ze dvou ulic. Pračka, lednička, dřež, varná čtyřploténková deska. Dohoda je možná i pro částečné, ale opakuji pouze pro částečné užívání moderní, plně vybavené kuchyně. Autobusová stanice 50 m od objektu. Dětský pláč a smích miluji, rock zbožňuji, štěkot mně nevadí. Ale nikotin ANO!

Anglo/německá konverzace se mnou je možná. Po dohodě a za určitých podmínek je k dispozici i velká limusina AUDI 5000 CD. Vlastní parking v objektu (na cca 4–6 vozů). Domnívám se, že text mého inzerátu, spolu s přiloženou rozměrovou a situační skicou poskytuje více než dostatečné základní informace. Předem upozorňuji případné zájemce,

že nemohu!!! a nebudu!!! reagovat dříve než počátkem července. Jakékoliv žádosti o další informace nebo uspišení návštěvy před tímto termínem jsou naprosto zbytečné. Při nejlepším vůli jim nebudu moci vyhovět, a to z velmi prostého důvodu – budu pravděpodobně v USA. Přesto, máte-li skutečně vážný zájem, reagujte okamžitě potvrzením o přijetí mého e-mailu a zájmu o moji nabídku. Jakmile jen budu moci, budu Vás ihned kontaktovat s dotazem, kdy Vám bude návštěva u mne konvenovat.

Vážné zájemce prosím, aby zvážili a posoudili výhod mé nabídky, které se u jiných inzerentů těžko vyskytují, né-li vůbec: 150 metrů vzdálený supermarket, kde je rozsáhlý sortiment potravin, ovoce, masa i drogerie, kde je otevřeno non stop i v sobotu a neděli do 21 h! Prostě, došlo Vám pivo, sůl, nebo tvarohový štrúdl (mimochodem vele-vynikající)? Za 9–10 minut si natáhnete džínsy a ve 21 h jste zpátky s pivem, solí i štrúdlem!! To je dle mého názoru a známého sloganu „prostě k nezaplacení“!

Zájemcům, kteří konvenují a o pronájem mají zájem, se snažím podat ty nejkompletnější a nejpresnější informace. Ty, které (ti, ...ří) budou reagovat a projeví zájem, pochopitelně pak, po dohodě, začátkem července pozvu k naprosto nezávazné návštěvě, aby se osobně přesvědčily (-li), že mnou udávané parametry a uvedené skutečnosti naprosto souhlasí.

A důvod nabízeného nájmu? Samozřejmě, jsou to jako vždy – téměř vždy – peníze. Nikdy bych nikomu nic v žádném případě nepronajímal, zvláště ne mnou komplet navržený dům. Je to můj hrad, („my house is my castle“), ale bohužel, jak to pregnantně vyjádřil John Lennon: „Život je to, co se právě děje – zatímco Vy máte úplně jiné plány.“ Komu ze zájemců se tento

*překlad nelíbí, zde je originál v původním znění:
„Life's what happens while you are making other
plans.“*

*Upozorňuji, že nemohu akceptovat nájemníka-
chovatele psů a koček. V žádném případě to není
proto, že bych neměl rád zvířata a zvláště pak psy,
ale je to z technických důvodů (digitalizační procesy).
Jasným důkazem mé lásky ke zvířatům jsou dva
velké betonové psí kotce – elektricky vytápěné. Měl
jsem vždy psy – velké rasy. Posledním byla 60kilová,
absolutně černá doga. Nezměrně mě milovala.
Zemřela na lidskou (nelidskou) závist. Byla cynicky
otrávena!!! Lidé jsou neskutečně zlí. Při svém skonu
mě vysloveně pohledem prosila, abych ji zachránil.
To jsem bohužel nedokázal. Věřím, že kdo nemá
rád děti, psy a květiny, není vůbec člověkem. Mám
aforismy nesmírně rád a celý život, od studií, je
sbírám. Mám jich doslova tisíce!!!*

*Další podrobnosti, které někoho mohou velmi
zajímat, jiného vůbec ne a v inzerátu nebudou,
protože ten je omezen pěti sty údery:*

*Protože jsem celou vilu sám navrhoval – od
dveřních klik (v podstatě tam ale už nejsou) až
k elektrickým zásuvkám (těch je, to vím přesně,
v objektu úhrnem 106), je z uvolňovaného prostoru
přístup na všechny 3 terasy. Z pokoje na terasu č. 1
a č. 2 a z koupelny je vstup na největší terasu č. 3.
Ta pojme dva ping-pongové stoly a čtyři hráče. Ne,
nejsem ping-pongový (pgpg) přeborník, ale zato se tam
báječně suší prádlo (nemusíte jej nosit na zahradu.
Stačí pouze 4 kroky: pračka – šňůra na terase).*

*Terasy jsou navrženy a situovány tak, že z východní
terasy č. 1 pozorujete východ a dopolední slunce
a z terasy č. 3 pak naopak/opak: odpolední slunce*

a jeho kompletně kompletní západ za horizont, když slunce pomalu uléhá a jde spát. To je ovšem krásný kýč – pro fotografy, estéty, romantiky a také ženy.

V podzemí jsou dva velké mrazicí boxy (à 400 l). Na střeše je instalována dvoumetrová satelitní parabola!!! Uvádím to jen proto, abyste věděla, co vše Vám nabízím a jaký je rozdíl v bydlení v panelákové králíkárně, kde nespíte pro celonoční zpěv a pak hádání cikánů nebo cvičné falešné tóny rádobý houslového virtuósa či pro exaltované výkřiky „sousedky“ při orgasmu, který bývá také velmi často falešný – ostatně jako tóny onoho virtuósa.

Přesto, budete-li mít jinou, sympatickou nabídku, která Vám bude daleko více konvenovat, tak neváhejte! Měl bych výčitky svědomí, kdyby Vám to u mne z důvodů nejružnějších nevyšlo a já Vás potom musel zklamat. Prosím, buďte tak laskavá, sametová, jahodová, broskvová, meruňková, a tak i když o moji nabídku nemáte zájem, potvrďte přijetí e-mailu a sdělte výslovně, že nemáte o nabídku zájem.

Děkuji.

Na co tam má ty mražáky? A proč mu lidi otrávilí dogu? A proč už tam „v podstatě“ nemá žádné kliky u dveří? No, zatím raději zůstanu ve svém malém, ostře žlutém pokojíčku na půl cesty mezi rozhádanou matkou a nezvedeným synem, než abych jezdila do supermarketu pro sůl v AUDI 5000 CD, případně využívala dalších nesporných výhod tohoto podnájmu, který mi bohužel jinak příliš „nekonvenuje“.

25. ČERVNA 2009

Nějaký zločinec z mého zaměstnání mi dnes ráno šlohl nástěnný kalendář, který jsem měla nad svým stolem

profesionální vaříčky kafe a zalévačky květin. To už je světová finanční krize v tak hrozném stadiu, že se čórují nástěnné kalendáře? Pravda, byl pěkný a vkusný, ale i tak.

2. ČERVENCE 2009

Občas mě napadá, že by bylo fajn s někým něco sdílet. Jako zážitky a tak. Ještě jsem nikdy s nikým nechodila. Zatím to všechno byly jen takové bezvýznamné čurdy venkoncem k ničemu, navíc mi dosud ani nebylo umožněno pochopit, co jako lidi maj na tom sexu. Za chvíli mi bude 24 let, tak jsem zvědavá, kdy už se TO jako přihodí.

20. ČERVENCE 2009

„Ženská, která buď zrovna nehubne, nebo nepřibírá, jako by snad ani nebyla,“ řekl mi dneska v práci jeden kolega, když viděl, jak snaživě jím jogurt light. V tom případě tedy „jsem“ od začátku svého života. Povětšinou bývám v posledních letech buď tlustá, nebo ještě tlustější. A není divu. Čas, který tráví jiné dívky s nějakými pro mě absolutně nezajímavými partnérky, věnuju náruživému sebevzdělávání, u čehož se většinou sedí a tloustne. Což nic nemění na tom, že občas přemýšlím, jaké to je, jít s někým třeba do kina a ještě ho u toho mít rád.

21. ČERVENCE 2009

Dnes jsem bohužel zhlédla nesmírně oduševnělý a kritiky vychvalovaný „film“ s názvem *35 panáků rumu*. Údajně mělo jít o „melancholický snímek o lidské důvěře a úctě“. Bylo to hrozná ještě k tomu jsem na tom byla s mámou, která za mnou přijela až z Moravy, a já ji vezmu na takovou nikam nevedoucí sračku pro rádoby hlubokomyslné hloubaly. Ten snímek mě ale vlastně taky dovedl k zamyšlení – nad mými dvěma stovkami, které tímto

skončily v kanále. Soudím, že dívat se namísto toho dvě hodiny na hromadu exkrementů, by vyšlo úplně nastejno. To je přeci také „zevnitř“, což prý filmové kritiky odjakživa velmi fascinuje, když je něco přímo z nitra člověka. Kdysi jsem filmovou kritiku taky chvíli studovala, ale pak jsem raději z oné univerzity zběhla prodávat do jednoho brněnského sexshopu. To bylo taky hodně o tom, co se odehrává „uvnitř“ a ještě k tomu za to bylo i pár šupů.

4. SRPNA 2009

Slavný architekt Gustav Eiffel žádal svou matku, aby mu pomohla najít ženu, se slovy: „Žádoucí je nižší vzdělání a neznalost věcí života, což dovoluje takovou ženu snadno uspokojit.“ Doufám, že mě jednou bude snadné uspokojit i přesto, že se pořád sebevzdělávám.

7. SRPNA 2009

Dnes se mě jeden starší ženatý neohrabanec z práce pokoušel balit tak, že přistoupil k mému stolku, kde mám květiny a počítač, a řekl mi, že prý vypadám s mými velkými náušnicemi trošku jako kráva, ale že tím jako nemyslí, že jsem kráva DOOPRAVDY, ale že tak prej jenom vypadám, a řekl to s takovýma šibalsky přimhouřenýma očima a potutelným úsměvem. Ví se o něm, že už asi dlouho s nikým nespál, takže jsem viděla, jak čeká, že se tomu budu rozpustile hihňat a že mě pak bude moct pozvat „na kafe“, kde mi bude moci říkat další takové slabomyslné voloviny, a že si pak asi dáme i víno a že pak budu vožralá a že mu pak poskynu sex ve svém malém pronajatém ostře žlutém pokojíčku, kam proklouzneme mimo dohled mé paní domácí, až bude zavřená u sebe v obýváku před televizí s pivem a tabulkou čokolády. Koukalo mu to z ksichtu jak z prdele, ale vzhledem k tomu, že jsem se ani nenamáhala předstírat smích

a koukala jsem netečně do počítače, tak zase urychleně odešel. Na to, že je to muž v říji, zareagoval poměrně bystře.

12. SRPNA 2009

Cítím se jako lilek usmažený na velkém množství oleje. Čili těžce. Sice je krásné a horké léto, ale já jsem tlustá a taky jsem zhnusená sama ze sebe a taky mám špatnou pleť a nevím, co je to oboustranná vášeň jako z filmu, a taky mám pocit, že nemám co na sebe. Nebo jako mám, ale jenom to, co mi náhodou bylo a ne to, co bych chtěla nosit. Bydlím v maličkém kutlochu a chodím do zpravodajského newsroomu zalívat kytky a vesele konverzovat s kariérně vzrostlými hosty zpravodajských relací, když čekají na sofa, než půjdou do vysílání, a mou hlavní náplní práce je být strůjcem žoviální atmosféry. Je to sice fajn, ale už bych chtěla být nějak pěkně a obdivuhodně titulována, třeba jako „předsedkyně představenstva“ nebo „zástupkyně vedoucího“ nebo „specialista logistických projektů“. Zatím ale nemám ani vyměněné všechny ty tmavé plomby za světlé a vlastně zatím ani vůbec nevím, co bych měla dělat pro to, abych měla dobře uspořádaný život, jak to určitě mají všichni ostatní. Chtěla bych mít svůj život uspořádanější a uspořádanější, až by byl nejspřádanější na celém světě.

14. SRPNA 2009

Stále ČEKÁM. Ale nevím na co.

17. SRPNA 2009

18.58 – Právě jsem se z práce vydala bosky na tramvaj, protože mi ruply moje laciné žabky z tržnice a nejdou jakkoliv smontovat dohromady. Jistě to bude skvělé – vyhýbat se flusancům, střepům, hmyzu, psí moči, výkalům,

a drobným šutříkům v pražských ulicích. Budu si pak muset dát na bytě na uklidněnou hrušku a možná snad odněkud vyhrabu i nějakou nezdravou potravinu, pokud to bude hodně velké utrpení.

21.33 – Tak nakonec jsem došla na byt téměř bez úhony, jenom se strašně špinavýma nohama. Neznámý mladík, bydlící ve dveřích naproti přes chodbu, byl natolik fascinován mým namáhavým bosým výstupem do posledního pátého patra, který zpoza svých dveří pozoroval kukátkem, že během mého lovení klíčů v tašce nonšalantně otevřel svůj dvoukřídlý vchod do bytu a s láskou levného vína mě pozval k sobě. Omluvila jsem se mu, že mám špinavé nohy, protože se mi rozpadly boty a šla jsem bosky z práce, a že si chci dát hrušku, ale že teda asi za chvíli přijdu, protože jsem vděčná za každé rozptýlení. Nakonec jsme si spolu dnes dali ty lásky celkem tři. Pamatuju si, že někdy v květnu jsem na něj zaklepala, protože jsem nevěděla, jak u sebe v pokojíčku stáhnout žaluzii, abych ji nepoškodila, a syn od mé paní domácí zrovna nebyl doma. Tehdy ten mladík přišel ke mně do pokoje a nic s tím neudělal, ale ujistil mě, že je to fakt blbý, že to nejde. Pak jsem na to s tou žaluzií stejně přišla sama a od té doby jsem ho neviděla, ani jsem si na něj nevzpomněla. Ale teď jsem zjistila, že je dobré mít hned naproti někoho, kdo má u sebe vždy nějaký alkohol a trávu. Život to dělá lehčím. Tak možná z nás budou přátelé.

24. SRPNA 2009

No, vypadá to, že se asi spustím s tím sousedem odnaproti, i když to asi bude jedno velké klišé. Má polodlouhé kučeravé vlasy, prej píše básně a občas řekne něco, co mě i rozesměje. Po bytě se mu válí spousta prázdných lásek od alkoholu a přetékajících popelníků a nedávno ho prý opustila zcela zdecimovaná holka, protože „už to s ním

nemohla vydržet“, takže to s ním asi bude těžké. Nebude to v žádném případě něco jako „rodinný“, „pohodový“, „vyrovnaný“ či „prakticky upotřebitelný“ typ, ovšem je zde jedna velká potenciální vztahová výhoda, která mě láká a přebíjí všechno ostatní: kdykoliv od něj můžu zmizet během pár vteřin k sobě na byt a zamknout se. Třeba když mě on omrzí či nasere nebo já jeho. A to mi připadá pro vztah s mužem naprosto ideální.

26. SRPNA 2009

Dnes nadešlo hromadné propouštění zaměstnanců naší zpravodajské televize. Ono už těch propouštěcích vln bylo několik, ale vždy jsem to nějak přežila, nejspíš proto, že jeden takový obecní šašek je v každém zaměstnaneckém kolektivu vždy prima. Tentokrát už to ale nevyšlo. Nový pan ředitel, „krizový manažer“, se se mnou však při osobním pohovoru rozloučil docela laskavě. Dostala jsem odstupné a taky mi při odchodu řekl, ať si přečtu knihu *Martin Eden*, teda ať mu slíbím, že si ji přečtu. Že si myslí, že by se mi mohla líbit. Tak jsem mu to slíbila a zítra si ji půjdu půjčit do městské knihovny.

27. SRPNA 2009

5.27 – Právě jsem obdržela historickou nádhernou a bizarní cukřenku ve tvaru slepice. Dal mi ji ten mladík odnaproti. Nejdřív nechtěl, že je to památka na jeho milovanou babičku a tak, ale nakonec mi ji dal. Jeho byt naproti tomu našemu má číslo 17 a náš 15. On má u sebe stropní klenbu, vrzající parkety a taky spoustu slunce, proudícího z vnitrobloku orientovaného na západ. Taky tam má starý psací stroj a spoustu zažraných fleků od vína na podlaze. Je to takové doupě, kde se ale dá s hezkým pocitem pobývat, i když mě v několika (přesně řečeno v mnoha) věcech ten soused irituje. Třeba v tom,

že nepracuje a hodně vede chytré řeči o tom, proč tomu tak je a proč to nikdy nebude jinak, a asi bude i dost autoritativní, jako že nebude snášet jakékoliv polemiky o tom, co mi na něm připadá zvláštní či dokonce nepřijatelné. Ale líbí se mi to, že mi dal tu historickou cukřenku jen proto, že se mi líbila, i když pro něj měla tak velkou hodnotu.

31. SRPNA 2009

Mám za sebou svůj první drobný záchvat melancholie z odchodu ze stávajícího zaměstnání, který po roce a něco nastává právě dnes. Vyvolal jej (ten záchvat) neskutečně vynikající tvarohovo-sýrový dort na rozloučenou od jednoho pana moderátora, který jej ovšem rovněž přinesl v rámci svého odchodu. Takže vlastně – asi není čeho litovat, když už tu zanedlouho stejně nebude ani ten dort, ani ten pan moderátor, co ho donesl, ani ti lidi, co ten dort dnes jedli, ani já. A navíc si teď z odstupného budu moct koupit svůj první notebook. A taky gauč. Zatím všechno, co jsem si na stávajícím bytě zaznamenávala, bylo na papír, vsedě na zemi.

9. ZÁŘÍ 2009

Kniha *Martin Eden* od Jacka Londona je dočtena a natolik mě pohltila, že jsem dokonce dnes omylem řekla svému sousedovi „Martine“, i když se tak nejmenuje. Naštěstí na mě moc nežárlí, protože se zas tak moc dlouho neznáme, ani se jako vlastně moc nemilujeme, ani se v podstatě nemáme moc rádi, i když nás to k sobě táhne, takže se to ani nijak moc neřešilo. Naštěstí.

12. ZÁŘÍ 2009

Od prvního září jsem nezaměstnaná a nějak mi to zatím vůbec nevadí. Letošní září je opět nádherné –

ten vzduch a babí léto! Můžu teď trávit víc času s tím sousedem odnaproti. To většinou vypadá tak, že coby dva nezaměstnaní lidé popijíme levný (ten nejlevnější) alkohol, pokoujeme laciný tabák, čteme si nahlas z našich oblíbených knížek, hádáme se, díváme se na televizní pořad *Volejte věštce*, a když jsem z toho člověka někdy lehce utrápená, tak prostě jenom odejdu do svého bytu přes chodbu, jak bylo od začátku v plánu. Dnes mě právě docela nasral, tak jsem si pak zašla sama do divadla a na velký zmrzlinový pohár do cukrárny, abych zvládla další vztahové dny s někým tak nevyzpytatelným a věčně ožralým. Začali jsme se totiž asi i mít nějak rádi, což je poměrně přitěžující okolnost.

22. ZÁŘÍ 2009

Tak, a je tu první výraznější vztahová trhlina. Soused mi často zdůrazňuje, že prej jsem „velebník žrádla“ a že to je na mně vidět. To se nedá popřít. Taky se domnívá, že prý „má na někoho mnohem lepšího“, než jsem já, a když se hádáme, tak mi nelichotivě připomíná, že v globálním měřítku nejsem dostatečně oslnivá, a že kdyby chtěl, tak může mít jakoukoliv jinou buchtu, na kterou si ukáže. Asi ke mně nechová žádné city. Začíná se ale ukazovat, že já k němu asi jo. A to mi ze začátku přišel jenom jako takový blábolivý jeliman.

25. ZÁŘÍ 2009

A je to tady. Soused odnaproti mi dal vale, protože když spolu někam jdeme a já reaguji odmítavě na jeho neustálou poptávku po alkoholu, tak se prej tvářím tak, že kolem „chřadnou zdi a slízej omítky“ a že prej se na to nedá dívat, protože na mně jde vidět, že nemám žádný vděk za to, že mohu být právě s ním.

2. ŘÍJNA 2009

Dnes jsem se omylem ocitla na představení jedné „legendární německé performerky“, která byla oděná do bílého hávu, pod kterým se skrývala její tanga barvy žabince. Tato performerka se ponořila za hrobového ticha obecnosti do nízkého bazénku plného vody a začala roztahovat své, mokrémi hadry oblepené intimní a vylučovací partie směrem do publika a tvářila se u toho děsně záhadně a útrpně a jako že „o něco jde“. U toho obřadně mlčela a asi půl hodiny furt významně ukazovala své zmáčené genitálie publiku, které se taky snažilo tvářit, jako že o něco jde. Proč se tyto kraviny vůbec dělají? Aby se někdo cítil „umělecky“? Protože tomu EU poskytla nějaký grant? Nebo aby byli někteří „náročnější“ diváci uspokojeni dojmem, že na rozdíl od „masy nevědomých“ chodí na artová představení, která je oddělují od stáda tupců? Nebo pro duchaplné studenty škol, zaměřených na uměnovědu? Asi kvůli tomu všemu dohromady. No, taky jsem byla taková duchaplná studentka. Po dnešním večeru si ale mnohem víc vážím lidí, kteří bez umělých hnojiv pěstují mrkev nebo umí vlastnoručně udělat dobrý kozí sýr.

24. ŘÍJNA 2009

Ačkoliv mě poezie všeobecně vůbec nebere, dnes mi soused odnaproti, který píše básně, představil jeden básnický kousek o mně. Údajně usmířovací. Což bylo dobře, protože se mi po něm během těch pár dnů odluky dost stýskalo. Nesměle zaklepal na dveře bytu, ve kterém mám pronajatý pokojíček, a když jsem otevřela, vrazil mi do ruky psacím strojem popsaný papír. Básně od něj, zveřejňované na jednom amatérském literárním serveru, jsem si raději nikdy nečetla, protože jsem si o něm nechtěla ještě víc zkazit dojem. Tihle poetové a literáti se většinou

berou hrozně vážně a ještě k tomu navzájem nesnášejí jeden druhého, přičemž je to celé dohromady jen kupa vzletných žvástů a nudy. Tohle jsem si ale přečetla, když už to bylo přímo pro mě. Navíc to bylo napsáno na tom starém psacím stroji, jehož klapání jsem za ten společný měsíc důvěrně poznala. Jmenovalo se to *Olga*.

Olga

*moje sousedka nečekaně zatukala na dveře
nejdřív ve mně hrklo –
myslel jsem, že to je nějaký všivák s eliminačníma
nůžkami...
dělal jsem mrtvýho
ve svém vlastním bytě
bylo to skličující a neblahé...
a pak někdo tiše řekl moje jméno
ten hlas bylo nemožné si poplést
letěl jsem ke dveřím
„ježíš proboha ahoj...“
stála tam s knihou od Chandlera
kterou jsem jí kdysi půjčil –
Olga*

*magická, vznešená, nasraná
„na, já to nebudu číst, když je to od tebe“
„fajn“
knihu jsem přebral a hodil ji na linku
a pak jsem zanořil otvírák
do párků s fazolí
kdysi opilej jsem ji nazval mastodontem –
napsala mi v SMS, že odchází s jiným mužem
který na rozdíl ode mě nemá komplexy z žen...
odpověděl jsem jí:
„všichni správní chlapi mají komplexy z žen, kozo!“*

*no a tak dál
celý jsem to posral...
to bylo před měsícem
a teď tu stála
v šeru chodby –
krásnější než kdy před tím
vzhlížela na mě zpod záplavy vlasů
a voněla
„pojď dál, jestli chceš“
řekl jsem
oknem dovnitř pralo slunce
prošla světelnou stěnou –
s úsměvem se rozhlížela po rozbitém pokoji
měla v očích nepatrnej lesk
sentimentu...
před zrcadlem si zkusila moji šálu
bylo to půvabné
nalil jsem dva stříky,
„za chvíli musím jít“ neustále opakovala
stáli jsme před oknem
velmi blízko sebe
a vzduch se mezi náma chvěl
„ve dvě musím jít“
políbil jsem ji
její jazyk jako divoký hádě
zaútočil v mých ústech
pozvedl jsem kopí k přípitku
nekonečně krvavého příměří*

2. LISTOPADU 2009

Dnes jsem šla ze zoufalosti na pohovor do jednoho fast-foodového řetězce. Vyplnila jsem tam nějaký dotazník a pak si se mnou přišel ke stolku popovídat energický, ambiciózní a dravý pán v bílé, pečlivě vyžehlené košili

s cedulkou „manažer“. Řekl mi, že sice nyní mají přesně čtrnáct zájemců o pozici pracovníka výdeje, ale že mou „kandidaturu“ zváží a že mi dá hned zítra vědět.

3. LISTOPADU 2009

Tak dopoledne mi dali z fastfoodového řetězce vědět, že mě teda berou a že můžu nastoupit ihned. Panu manažerovi se prý líbil můj úhledný a „vypsáný“ rukopis, kterým jsem vyplnila dotazník. Nastoupit mám zítra ve 14:00. Budu dělat v zákulisí výdeje hranolky a saláty.

4. LISTOPADU 2009

Něco prapodivného vevnitř mě dnes svíralo čím dál víc, když se blížila 14. hodina. Po dlouhém dívání se do země na jednu část šedivého koberce v mém ostře žlutém pokojíčku jsem se rozhodla, že do výroby hranolek nenastoupím. Ve 13:00 jsem tomu pánovi napsala SMS, že bohužel nastoupit nemohu, ale vzhledem k velkému množství uchazečů jistě nebude problém za mě najít okamžitě náhradu. Strašně se mi po odeslání té SMS ulevilo, ale ani nadále nevím, co se sebou. Raději však budu ještě nějakou dobu žrát zlevněné věci pár dnů po záruční lhůtě z našeho potravinového nonstopu na rohu, chodit za pár stovek s Básníkem na placené ochutnávky kafe a přepíjet úzkost z mála financí laciným alkoholem než spadat pod ambiciózního pana manažera z fastfoodového řetězce. Třeba mi časem vyjde něco jiného, i když opravdu netuším, co jiného by to mělo být. Mé možnosti jsou momentálně veškeré žádné.

20. LISTOPADU 2009

Právě jsem odešla z pohovoru v jednom smíchovském sexshopu, kde sháněli prodavačku. Tuhle práci už jsem kdysi dělala v Brně, kde byly i honicí kabinky, tak jsem

si říkala, že už mám zkušenosti a že mě něco jen tak nezaskočí. Byly jsme tam jenom dvě uchazečky. Seděly jsme naproti sobě u stolu a musely jsme vyplňovat psychologický dotazník, aby se poznalo, zda jsme dostatečně emočně a inteligenčně vybavené pro prodej vibrátorů, umělých vagin, syntetických zaťatých pěstí a lubrikačních gelů. Mé konkurentce, subtilní dívence, mohlo být tak kolem dvaceti, měla na krátko střižené vlasy a poněkud vyplašený laní pohled. Šlo vidět, že prostředí agresivní umělohmotné sexuality je jí zcela neznámé. Zeptala jsem se jí, co tam dělá. „Já jsem vyučená malířka skla a už delší dobu nemůžu sehnat práci. Táta už mě odmítá živit,“ špitla zahanbeně. „Jinak vím, že tohle asi nebude nic pro mě, ale doufám, že bych si tady, když by zrovna nebyl žádný zákazník, mohla sedět a občas si něco namalovat na sklo,“ vysvětlila mi s nadějí v hlase. Její slova a vizáž byly v tak strašném kontrastu s barevnou pryží a řvavými zastrkávajícími výjevy všude vůkol, že jsem si řekla, co tam vlastně jako vůbec dělám a že bych té dívence měla asi tu práci čestně přenechat, načež jsem se sebrala, rozloučila jsem se s ní a odešla jsem od půlky vyplněného dotazníku zpátky do pátého patra na Letnou. Tomu říkám elegantní zlikvidování konkurence.

25. LISTOPADU 2009

Zkurvené a stále bezvýsledné hledání práce mi přivedlo návštěvu Svaté Trojice – chandra, splín & světobol. Přemýšlím o výhodách žití.

30. LISTOPADU 2009

Dnes jsem se vracela od rodičů z Mohelnice, a protože už nemám z čeho žít, máma mi půjčila tisíčovku. Zrovna dost sněžilo a táhla jsem se z Hlavního nádraží na Letnou s velkým kufrem, napěchovaným domácím

jídlem, aby byla v mé pronajaté policiče v lednici paní domácí alespoň nějaká zásoba. Procházela jsem zrovna kolem jednoho řeznictví a na venkovní tabuli jsem si všimla nápisu křídou, že shánějí prodavačku masných výrobků. Zaparkovala jsem svůj kufr u vchodu a šla jsem se zeptat, zda je tato pozice ještě volná. Prý ano. Hlavní paní řeznice mi řekla, ať přijdu pozítří v půl šesté ráno na zkoušku a především ať si na sebe vezmu dlouhý teplý svetr a holínky, protože teď mají pořád otevřené dveře do ulice v rámci „vstřícnosti vůči zákazníkům“ a hodně tam táhne. Řekla jsem jí, že teda přijdu, podaly jsme si ruku a odešla jsem. Začala jsem si říkat, jakého dlouhého svetru z mé skromné garderoby mi pozítří ráno bude nejméně líto. A taky jsem si uvědomila, že nemám holínky. Dorazila jsem i se zasněženým kufrem plným jídla a se svou půjčenou tisícovkou na byt a bylo mi nanic. Nanic mi bylo i několik dalších hodin, kdy jsem si vybírala nějakou dlouhou pleteninu na svou první řeznickou směnu a kdy jsem se poohlížela po nějakých botách, které by mohly připomínat holínky, a zároveň by mi nevadilo, že na ně budou dopadat všelijaké věci, které obvyčejně v řeznickém zákulisí dopadají na zem. Tak snad mám vybráno. Důležité je, aby svetr zakrýval ledviny a do bot se vešly aspoň dvojce ponožky, a můžu začít být konečně plně prospěšná této společnosti.

1. PROSINCE 2009

Právě jsem omočila své ruce v obrovské nádobce s tekutým, slizkým a nádherně vonícím mýdlem modré barvy. Jemně, ale vydatně jsem tuto tekutinu promnula a bylo to jako kdysi v dětství ňahňat bahno. Krásné. Musím si dělat hezké zážitky před zítřejším brzkým nástupem na mou první směnu do řeznictví, kde mám být o půl šesté ráno.

2. PROSINCE 2009

Tak včera odpoledne se stal zázrak. Jeden můj známý, Honza, se ze dne na den stal šéfem nejčtenějšího českého bulvárního serveru a napsal mi SMS, že má asi volné jedno místo redaktora a že prý jestli bych o to neměla zájem. Viděli jsme se totiž před pár týdny náhodou v tramvaji, když jsem zrovna jela z nějakého neúspěšného pohovoru. A včera se stalo tohle. Honzovi jsem samozřejmě ihned odepsala, že bych o to místo moc stála. Pak po mně chtěl zkušební článek, ačkoliv jsem nikdy žádný bulvární článek nenapsala. Takže namísto nástupu k jitrnicím, který jsem ihned odvolala, jsem si za poslední prachy od mámy nakoupila v trafice veškerý bulvár, který si jinak vůbec nekupuju, protože teď nemám prachy ani na něco tak laciného, jako je tento tisk, sedla jsem si k počítači a poslala jsem možnému šéfovi svůj první, fiktivní článek o smyšlené missce a ještě smyšlenějším fotbalistovi, kterak si na večírku dali rajčata s mozarellou a jak ten kousek mozarely spadl té holce do výstřihu a že to někdo vyfotil, když to odtamtud zrovna lovila. Prostě takovou tu bulvární klasiku, jak si myslím, že by měla vypadat. Nyní čekám, co se stane. Mohl by to být začátek nějaké zajímavé nové éry. A hlavně bych mohla začít dostávat výplatu i za něco jiného než za zalívání kytek nebo prodej análních kolíků.

7. PROSINCE 2009

Můj zkušební článek byl prý schválen a měla bych se jít v pátek poprvé podívat do té redakce. Vůbec nevím, jak tam budou vypadat, ti lidi, kteří tam pracují. Jak vypadají lidi, kteří dělají to, co zajímá většinovou masu a čím většinová masa jakože opovrhne? Jak vypadají tito denní poskytovatelé emocí a mnoha nepotřebných, zato tolik vyhledávaných informací? Jsou to fakt taková

psychicky nevyrovnaní trotlové, případně neúspěšní slavomani či amatérští psychologové, kteří mají hluboko zakořeněné komplexy a kteří svou práci dělají jen proto, aby mohli hanit jiné a hojit se na nich, jak se často říká? Nebo to jsou veselé, sarkasticko-ironické kopy, pod jejichž otrlým víkem je zlaté nitro plné úsměvných a zábavných historek ze světa plebsu nedostupného lesku? No, jsem moc zvědavá. Každopádně, jestli tu práci dostanu, bude to skvělý. Mámě aspoň budu moct vrátit ten litr. S otcem to asi bude složitější – jednou mě v patnácti hrozně vyplísnil za to, když zjistil, že si během jednoho letního večera nečtu antickou literaturu z jeho obsáhlé knihovny, ale časopis *Spy*, který pak přede mnou demonstrativně roztrhal, zmuchlal a vyhodil do krabice s tříděným odpadem. Zatím to raději nikomu nebudu říkat, ani Básníkovi. Nevím, jak se na to bude tvářit. Něco mi říká, že radost se mnou sdílet asi nebude, protože bych mohla trhnout náš dvoučlenný tým chudých nezaměstnaných, ve kterém jsme si rovni.

10. PROSINCE 2009

... a taky že ano. Dnes jsem se od Básníka dočkala pamfletu na svou osobu, protože jsem se zpozdila s přícho-dem, když jsem ještě musela projednávat podrobnosti ohledně mého nástupu do nové práce. Zašla jsem si po jednom koncertu na pívko s Honzou a ještě s jeho kolegyní jménem Lucie, která mě musela pro novou pozici schválit. Říkali mi, jak ta redaktořina bude vypadat, a co musím, smím a nesmím a tak. Že prý má hierarchie ve vydavatelství i ta práce samotná svá přísná pravidla. Byl to takový stručný mediální rychlokurz, který se o pár piv navíc poněkud protáhnul, takže i když jsem někdy kolem půlnoci napsala SMS, že do hodiny budu u něj, tak už jsem se pak u Básníka nestavila. Jeho následný ranní

hanopis, který mi na papíru, zuřivě proklepaném údery
psacího stroje, hodil před dveře bytu, vypadal takto:

pamflet

*Ve 3.33 ráno
ukousávám hlavu mikulášovi
kterýho jsem ti koupil odpoledne
z čistý lásky.*

*jsem opilej, nesmiřitelněj,
hnusnej borec
(nechalias mě čekat)
tak jsem se opil vínem, který jsme měli cucat spolu
jen tak zlehka
a bavit se trapností televizních pořadů
a pak se milovat
jenže ty stojíš ve futuru opřená o sloup
a strkáš si tam vypsanou fixu
zřejmě*

*chroupu mikulášovu dutou kebuli
nazpět ve svým chlastacím přístavu
žeru tvoji čokoládovou duši
a jako zákusek si dám nadívanou pýchu
a ve svý barbarský přímočarosti
budu pravdivej, zlej:
strhnu celofán až k bláznivýmu morku všeho
zastřelím tmu
spálím dekorace
zmizím do hor –*

*jenže ty píšeš:
Lásko, do hodiny jsem u Tebe...*

17. PROSINCE 2009

Po několika dnech, kdy jsem teď denně docházela do redakce a pachtila jsem se zde s nějakými prvními články o lidech-celebritách, které jsem ještě nikdy neviděla, a o událostech, na kterých jsem zatím ještě nebyla, jsem dnes dostala vytouženou pracovní smlouvu na místo redaktorky. Proběhlo to tak, že Honza ke konci pracovní doby ledabyle otevřel dveře do redakce, mrknul na mě a prohodil: „Prosím tě, málem bych zapomněl, dojde si ještě dneska na personální podepsat pracovní smlouvu, jo?“ Panebože, já mám pracovní smlouvu a poprvé v životě to není na práci asistentky, posluhovačky nebo prodavačky! Jsem redaktorka! A budu chodit na večírky! A budu psát! A budu mít výplatu!

19. PROSINCE 2009

Redakční „bulvární“ tým je utvořen ze samých žen, pouze korektora textů dělá jeden starší korektní pán, který mi pořád něco nekonečně vypráví, třeba o muškách octomilkách, které se mu v létě pustily do třešní a že prý jestli jsem to někdy taky zažila. Je mu úplně jedno, zda ho poslouchám nebo ne a zda mu odpovídám nebo ne, což je v pořádku. Šéfa nám dělá Honza, který mě zázračně vytáhl na poslední chvíli ze vstupu do království jitrnic. Dámy v redakci jsou kus od kusu jiné, ale myslím, že všechny spojuje jedna věc, a to myšlenka, že jsem nepochopitelný zelenáč, který se do jejich vytríbeného týmu dostal tak, že přebídnul nového šéfredaktora. Asi to bude trvat ještě spoustu času, abych jim dokázala, že fyzických dotyků, kromě stvrzujícího podání ruky, nebylo k mému nástupu do práce vůbec zapotřebí. Zřejmě už jsou z toho světa celebrit zvyklé, že jsou mezi lidmi běžné poněkud jiné postupy.

20. PROSINCE 2009

Po získání pracovní smlouvy aspoň pro jednoho z nás jsme si u Básníka dali večerní oddychový program: ukusování syrových buřtů, nasávání červeného vína a sledování pořadu *Za kačku svlíkačku*. Vypadá to, že už se smířil s tím, že jsem zaměstnaná, možná že v tom dokonce spatřuje i nějaké výhody, jako třeba to, že si budeme moci časem dovolit i kvalitnější stravu a lepší víno.

23. PROSINCE 2009

Jako vánoční dárek jsem od Básníka dostala heslo na jeho wi-fi, na kterou se mohu díky krátké vzdálenosti našich bytů připojit i ze svého pronajatého pokojíčku na druhé straně chodby. Prý ho mohu používat do té doby, než ho zase s něčím naseru. Tak snad to vydrží aspoň týden.

28. PROSINCE 2009

Jsem z Vánoc v rodné Mohelnici zpět v těžce dobývané Praze. V mé čerstvé práci bulvární novinářky jsem zatím stále jen začátečník. Články o takových těch „velkých“ celebritách mají na starosti moje zavedené kolegyně, které si s těmito propálenými osobnostmi připalují na večírcích cigarety, vzájemně se svěřují ohledně svých trablů, švitoří a žertují na adresu jiných celebrit a novinářů. Jsou to těsné a vzájemně velmi výhodné vztahy. Tak takhle daleko já ještě rozhodně nejsem. Byla jsem zatím akorát vyslána na tradiční vánoční koncert Janka Ledeckého, na kterého jsem si svědomitě připravila asi patnáct otázek a velice jsem se snažila, aby to bylo nenasrávající a zároveň něčím pikantní pro čtenáře. Zatím jsem ve fázi učení, takže budu ráda, když se mi nějaká děčková celebrita rozhodne v blahosklonném rozpoložení svěřit, že si nechala vyplnit rty klobásovým jedem nebo že teď „pracuje na zajímavém projektu, který je zatím tajný“.

31. PROSINCE 2009

Happy fucking New Year – slavím jej s Básníkem a s jeho kamarády, mezi kterými vládne omamná ruka LSD a alkoholu. Ten zejména z lidí, kteří jsou na něm závislí, dělá ještě větší hovada, než jaká jsou i bez něj.

ROK 2010

3. LEDNA 2010

Dnes o půl třetí ráno mi byly Básníkem v rámci naší partnerské rozepře a opětovného rozchodu vyhozeny papuče z okna na zem do vnitrobloku. Pravděpodobně však jeho mocným švihem skončily v protilehlém vnitrobloku, který je již za hranicí našeho domovního rajónu, čili za silnou a vysokou zahradní zdí. Velice se těším, až tam ráno budu mezi tím vším sněhem, odpadky, shnilým listím a psími hovny své papuče hledat. První výplata mi ještě nepřišla, takže si momentálně nemohu dovolit nové přezůvky. Okna směrem do vnitrobloku jednoduše nejsou pro rozchody zrovna tím nejpříznivějším faktorem. Mnohem výhodnější jsou okna do ulice – ta totiž není nijak ohraničena a věci vyhozené z oken jsou pak pro jejich chudé majitele snadněji k dohledání a zpětnému získání.

5. LEDNA 2010

Dnes se ozvalo klepání na zeď mého pokojíčku, která sousedí s domovní chodbou, a když jsem otevřela dveře od bytu, stál tam již odnasraný Básník, který mi oznámil, že zítra nastupuje jako vrátný do podzemní divadelní vrátnice. „Mám práci. Rozhodl jsem se, že ti z první výplaty koupím prsten a zasnoubíme se, kdybys chtěla,“ oznámil mi, ledabyly opřený o futra. „Ty jsi zase chlastal, ne?“ odpověděla jsem mu v poklidu. „Nechlastal. Ale uvědomil jsem si, že tě miluju. Je to marný,“ vysvětlil mi. „Jinak, vyrazím teď na Vltavskou na lahodný pětadvacetikorunový hamburger a pak jdu do kavárny,

nechtěla by ses přidat? Myslím, že ti dlužím pár piv a do budoucna ten prsten,“ dodal, a tak jsme šli.

10. LEDNA 2010

Je neděle. Mám za sebou strašnou noc a právě jsem se vyzvracela do igelitky KFC s nápisem „Life tastes great“. Včera večer si Básník na byt přivedl nějakou fanyнку své tvorby z toho literárního webu pro amatéry, na kterém publikuje. Slyšela jsem za svou zdí na chodbě jejich kroky, když si ji vedl do bytu. Slyšela jsem i jeho hlas. Tak jsem vyletěla ven, vrhla jsem se na něho a strašně jsme se před tou jeho fanynkou porvali. Během rvačky, když mě strhnul na zem, mi s roztodivnou rozkoší pošeptal, že ji poznal před hodinou a že mu teď jde dát. Dala jsem mu pěstí do ksichtu, roztrhla jsem mu košili, sletěli jsme po schodech tři patra dolů a snažila jsem se zabránit tomu, aby spolu měli na mnou ten den ustlané posteli pohlavní styk, ale bohužel se mi to nepodařilo. Ta fanyнка byla až příliš žádostivá dobrodružství s romantickým rezervancem a on byl až příliš nadšen vidinou toho, jak mě to sejme. Chlapi asi mají rádi ten pocit „hajzlo-kance“ i za cenu toho, že jsou v tu chvíli formou lidské břečky. Teď se musím poprat sama se sebou a s tím, abych u sebe v pronajatém pokojíčku zvládla situaci, která se odehrává vzdušnou čarou asi pět metrů ode mě. Rvát se se sebou je ještě horší než se rvát s někým. Je to silně nesnesitelný.

11. LEDNA 2010

Snažím se ošidit svůj mozek. Respektive – snažím se sama před sebou zapomenout, že něco takového vůbec vlastním. Znásilňuji si psyché všemi jinými podněty než těmi, nad kterými se mi zrovna chce přemýšlet, aby mě to moc nebolelo. A přejídám se. Dnes, zrovna když jsem si v rámci žalu šla v práci do ledničky pro své

zakoupené tři indiánky s růžovou pěnou, jsem v kuchyňce u kredence potkala moderátora Leoše Mareše. Prej teď bude měsíc dělat šéfredaktora bulvárního týdeníku, jehož redakce je pár dveří od té naší. Chce prý tímto dosáhnout zadostiučinění vůči mediálnímu světu, té partě pokrytců, lhářů a lidských stok, tedy jako vůči bulvárním novinářům, což už jsem tři týdny i já. A taky asi chce mezi ony novináře vnést konečně čistotu, řád, pravdu a ukázněnost. Že prý to jako vůbec není pravda, že má ty mimomanželské milenky, jak vyšlo v posledním vydání toho časopisu, kterému teď šéfuje. Že to jako jsou všechno jenom kecy. No, mně je to vlastně jedno. Mám dost svých sraček. Pozdravila jsem ho, vzala jsem si své tři indiánky a šla jsem zase pryč. Je ale zvláštní ho vidět, jak si krájí erárním nožem na dopolední svačinu rajčátko, a přitom má tolik drahých aut. Ještě před měsícem jsem jedla prošlé potraviny a teď spolu sdílíme stejné prkénko na krájení zeleniny i nůž. Kdo by to byl řekl.

16. LEDNA 2010

Právě jsem posvačila celý loňský adventní kalendář (24 čokolád). A pak ještě jeden (dohromady 48 čokolád). A pak ještě knedlíky plněné uzeným masem. Toť výčet mých dnešních hezkých zážitků. Jinak hrůza. Pořád dokola poslouchám měsíc staré vánoční CD Ivety Bartošové – *Když ticho zpívá*. Hlavně písničky *Tichá noc* a *Chtíc aby spal*. Jsou tak strašlivě řezavé a depresivní, že je to to jediné, v čem teď nacházím alespoň trochu bezpečí a uklidnění, když v mém ostrře žlutém pokoji ono bodavé „ticho zpívá“. Kolegyně v redakci se zkušeně baví o tom, že zanedlouho už Iveta určitě spáchá tu sebevraždu. Že prý je na tom teď hodně zle. Ale já teď díky jejímu depresivnímu podání mírumilovných vánočních koled skutečně chápu, co to znamená, když se řekne, že je hudba lék. Je to teď po té

hrozná rvačka s Básníkem má jediná útěcha ve chvílích, kdy na chodbě pravidelně slyším každý večer jeho kroky a přidružené cupitání té fanynky z amatérského literárního serveru.

24. LEDNA 2010

Adaptace Werichova hesla „když už člověk jednou je, tak má koukat, aby byl. A když kouká, aby byl a je, tak má být to, co je, a nemá být to, co není, jak tomu v mnoha případech je“ na můj současný stav ohledně ztráty lásky nebo tak něčeho by byla: „Bylo by dobré, kdyby to nebylo. Ale co se dá dělat, když už to jednou je. Je tedy dobré předstírat, že nic takového nikdy nebylo, tak, jak tomu v mnoha případech je.“

25. LEDNA 2010

Díkybohu za tohle pondělí, nový týden a živo kolem. O víkendu jsem myslela hlavně na to, jestli za něco můžu. Jako jestli jsem tomu mohla nějak zabránit. Jestli bych měla působit a chovat se jinak, aby už se mi s nikým jiným nestalo to, co jsem na vlastní oči viděla před dvěma týdny. Nebo číst víc knih o partnerských vztazích. Nebo méně jíst. Víc se malovat. Víc chodit v obepnutém oblečení. Nevěděla jsem. Do toho všeho jsem čile oceňovala kombinaci polomáčených sušenek a zloby. Jsem teď fakt ráda za svou novou práci, hlavně teda za to, že můžu psát články, které dokonce i někdo čte, konkrétně statisíce lidí. Snažím se, aby to nebylo blbý, i když jde o bulvár, kde je nejdůležitější snadná zkonsumovatelnost. Taky mě baví poznávat onen opovrhovaný a vysmívaný, ale přitom dráždivý svět významných i bezvýznamných veřejných činitelů. Často jsem v redakci dlouho sama do noci, protože návraty do mého ostře žlutého pokojíčku plného řvoucích myšlenek a „zpívajícího ticha“, ve kterém mě konejší pouze vánoční

koledy Ivety Bartošové, jsou teď pro mě synonymem hrůzy. Většinou jezdím až poslední přímou noční tramvají a moje jediné přání se po vystoupení z MHD redukuje na to, abych nikde po cestě na byt nepotkala Básníka.

9. ÚNORA 2010

Jako potěšení tohoto dne jsem si dnes koupila krvavě červenou rtěnku Chanel, poprvé v životě. Je to dospělá dámská rtěnka, žádný šmejd za šedesát korun z prodejny drogerie-barvy-laky. Je krásné investovat do toho, že je člověk žena, a těšit se z toho, i když jen sama pro sebe.

14. ÚNORA 2010

Obrovský, valentýnský, zamilovaný nákup dárků od mé osoby pro mou osobu. Velmi úlevné. Když to neudělá nikdo jiný, musím se obdarovat sama. Na to by měla myslet každá nemilovaná.

21. ÚNORA 2010

Doháním teď všechno, co jsem si kdy chtěla koupit, když jsem ještě neměla ani floka a když jsem ještě neměla ty správné myšlenky na to, jak být více okouzlující. Pokud má člověk vkus a trochu peněz, může se z něj vlivem dobře vybraných pomůcek stát někdo úplně nový, možná i lepší. Současně s tím totiž často proběhne i určitá vnitřní transformace. Možná, že to je ta cesta k tomu, aby už mě pak nikdy žádný kripl nepodvedl. Anebo taky ne. To ještě nevím.

22. ÚNORA 2010

Dnes v noci jsem se vrátila po celodenním působení na mejdanech na byt a zjistila jsem, že mám sice několik nových kousků v šatníku, vysněný parfém a růžový obal

na notebook, ale nemám vůbec nic v ledničce. Měla jsem tak hrozný hlad, že jsem si dala různobarevné kočičí granule z fondu kočky od paní domácí. Přímo z mističky. Měla jsem opravdu velký hlad. Bylo to nechutné. Ale voněla jsem při konzumaci toho slepeného kočičího žrádla Diorem.

26. ÚNORA 2010

Víkend je v poslední době pro mě něco velmi ubíjejícího a otravného. Většinou se nekonají žádné večírky ani akce, na které by člověk mohl chodit, na bytě navíc nemám internet a pět metrů ode mě, za dvěma zdmi v Básníkově bytě, se odehrávají věci, o kterých nechci vůbec nic vědět, ani si je představovat. To ticho v bytě o víkendu někdy bývá nesnesitelné a zvuky těžce vystupujících či křepce scházejících kroků z naší kdysi společné chodby ještě víc.

27. ÚNORA 2010

Dnes jsem sehnala své paní domácí nového podnájemníka namísto jejího synáčka, který se před časem konečně odstěhoval. Jako provizi za zprostředkování nové oběti našeho soužití jsem od ní obdržela zubní kartáček s 5 460 štětinami, jak mi mnohokrát zdůraznila, takže si počet štětín pamatuji přesně.

28. ÚNORA 2010

Podnikla jsem nedělní jarní úklid – otevřela jsem svou krabici s laky na nehty, vyházela jsem tři již neupotřebitelné odstíny a krabici jsem zase zavřela. Víc věcí na úklid nemám.

3. BŘEZNA 2010

Svět už voní jarem, tak je mi líp, i když stále ještě hrozně. Bez něj.